

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 akapit pierwszy, art. 2 ust. 4 akapit pierwszy, art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze i art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2016/1036 („rozporządzenia podstawowego”) ⁽¹⁾ oraz art. 2.2.2 zdanie pierwsze i art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO, uwzględniając w obliczaniu marginesu dumpingu koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („SG&A”) związane ze sprzedażą, poniesione przez stronę skarżącą na rzecz jej powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, odejmując od ceny eksportowej strony skarżącej kwotę odpowiadającą kosztom SG&A powiązanego przedsiębiorstwa handlowego oraz hipotetyczny zysk niepowiązanego importera tytułem dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) i art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i niezgodnie z prawem obliczyła margines dumpingu strony skarżącej, stosując inną metodę w celu ustalenia wartości normalnej i ceny eksportowej strony skarżącej niż metoda zastosowana w poprzednim postępowaniu, które doprowadziło do zastosowania środka poddane go przeglądowi.
4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo strony skarżącej do obrony w zakresie, w jakim drugie dodatkowe ustalenia, otrzymane w tym samym dniu co dzień publikacji zaskarżonego rozporządzenia, zawierają nowe okoliczności faktyczne, co do których strona skarżąca nie miała możliwości się ustosunkować.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2019, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2019 r. – Associated British Foods i in./Komisja

(Sprawa T-717/19)

(2020/C 10/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Associated British Foods plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) oraz 5 innych skarżących (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących lub którejkolwiek z nich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, dokonując wyboru ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była przyjąć jako ramy odniesienia brytyjski system opodatkowania osób prawnych, a nie wyłącznie system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ).
2. Zgodnie z zarzutem drugim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE lub dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych. Komisja w motywach 124–126 zaskarżonej decyzji błędnie odniosła się do przepisów rozdziału 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (międzynarodowe i inne przepisy) z 2010 r.] jako do formy odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego ustanowionego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywach 127–151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej były traktowane w odmienny sposób.
4. Zgodnie z zarzutem czwartym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że wyjątek dotyczący „zbieżnych interesów” przewidziany w sekcji 371IE Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy Zjednoczonego Królestwa z 2010 r. w sprawie regulacji podatkowych (międzynarodowych i innych)] jest uzasadniony charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
6. Zarzut szósty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym we wskazanym rozdziale 9 jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących przewidzianą w art. 49 TFUE.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
8. Zgodnie z zarzutem ósmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
9. Zgodnie z zarzutem dziewiątym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2019 r. – The Weir Group i in./Komisja

(Sprawa T-718/19)

(2020/C 10/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Weir Group plc (Glasgow, Zjednoczone Królestwo), TWG Investments (No.3) Ltd (Glasgow) i TWG Investments (No.4) Ltd (Glasgow) (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska